

CHƯƠNG 6

Truy Hồn Lệnh Tiễn

Lúc này Hồng Tiểu Ngọc lại tiếp:

- Đường thiếu huynh! Nay chúng ta đứng giữa đường như thế này trò chuyện, người qua kẻ lại đông đảo thật bất tiện. Vậy thì huynh hãy vào quán đãi muối một bữa cơm có được không?

Chính Đường Thế Dân cũng thấy đứng dọc đường trò chuyện như thế này quả thật là bất tiện vô cùng.

Mà hiện giờ nếu chối từ Hồng Tiểu Ngọc cũng là một chuyện hết sức khó khăn. Dù sao nàng cũng là ân nhân của chàng.

Đường Thế Dân gật đầu:

- Vậy được.

Đang khi trả lời, đột nhiên Đường Thế Dân nghĩ đến cái mỹ danh Hồng Tiểu Ngọc lại cùng họ với Hồng Bảo Chủ của tòa Phong Bảo.

Hồng Tiểu Ngọc có liên hệ gì đến Hồng Bảo Chủ hay không?

Xem ra lúc nãy Tưởng Trọng Mưu chỉ vì vài câu nói của Hồng Tiểu Ngọc mà sự hải bỏ đi, đủ biết oai danh của nàng không nhỏ.

Hay Hồng Tiểu Ngọc là ái nữ của Hồng Bảo Chủ?

Đường Thế Dân thấy dự đoán của mình hữu lý, nhìn ngấm vào mắt Hồng Tiểu Ngọc để dò xét về nàng.

Trong khi Hồng Tiểu Ngọc cũng nhìn lại Đường Thế Dân không nháy mắt, ánh mắt nảy ra một thứ tình cảm chan chứa.

Đường Thế Dân chợt hỏi:

- Hồng tiểu thư! Nay chúng ta chọn tử điểm nào đây?

Hồng Tiểu Ngọc trở tay qua phía trái:

- Đường hiền huynh hãy cùng tiểu muội đến Trạng Nguyên quán, ở đó thức ăn ngon mà lại rất thanh tịnh.

Đường Thế Dân gật gù:

- Hồng tiểu thư chỉ đường cho tại hạ là xong.

Hồng Tiểu Ngọc đi trước, Đường Thế Dân đi sau.

Quán rượu Trạng Nguyên chính là nơi mà gã Tưởng Trọng Mưu đã mời Đường Thế Dân lúc nãy.

Tửu điểm tuy không đồ sộ, nhưng cách bày trí trong quán cực kỳ trang nhã, vừa sạch sẽ, thoáng đãng mà lại vừa yên tĩnh vô cùng.

Hồng Tiểu Ngọc đưa Đường Thế Dân lên lầu.

Trên lầu lúc ấy có một số khách, nhưng toàn là đàn ông.

Hồng Tiểu Ngọc là một nữ khách độc nhất của quán rượu Trạng Nguyên đêm nay.

Đường Thế Dân cũng có chút lục lâm giang hồ, nhưng chưa khi nào chàng thù tạc với một thiếu nữ như đêm nay.

Cho nên chàng vô cùng khó chịu khi phải đối diện với Hồng Tiểu Ngọc, vì đây là lần đầu tiên trong đời chàng.

Riêng Hồng Tiểu Ngọc thì cử động rất khoan thai, tự nhiên, hình như nàng đã lui tới rất nhiều lần rồi.

Nàng coi như trên lầu hiện giờ chỉ có nàng và Đường Thế Dân mà thôi.

Đường Thế Dân nhìn Hồng Tiểu Ngọc một lúc, toan muốn mở lời hỏi xem nàng có đúng là con gái của Hồng Bảo Chủ hay không, thì nàng đã nở một nụ cười tươi như hoa anh đào rồi nói:

- Đường thiếu huynh, hôm nay là duyên kỳ ngộ mới gặp thiếu huynh đây, sáng mai tiểu muội đã về Hứa Châu rồi. Vậy chúng ta hãy uống vài chung rượu mừng và tiễn đưa nhau.

Trong lòng Đường Thế Dân rung động.

Cứ theo lời nói của Hồng Tiểu Ngọc thì nàng là quả là con gái của Hồng Bảo Chủ chứ chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Chỉ vì Hứa Châu chính là địa phương của Phong Bảo.

Cho nên Đường Thế Dân bỏ qua chuyện xét hỏi nàng như chàng đã nghĩ, chỉ đưa mắt nhìn nàng dò xét.

Trong khi Hồng Tiểu Ngọc tiếp:

- Đường thiếu huynh, vậy thì kể từ sáng mai trở đi chúng ta sẽ có một thời gian xa cách nhau phải không?

Đường Thế Dân gật đầu:

- Đúng như vậy!

Sự thật chàng đâu có ước hẹn với nàng bao giờ đâu mà nàng lại hẹn hò với chàng như thế.

Tự nàng là một cô thiếu nữ đa tình đa cảm mới thốt ra câu đó làm chàng khó chịu vô cùng.

Song Đường Thế Dân cũng không dám làm buồn Hồng Tiểu Ngọc hoặc có cử chỉ lạnh nhạt đối với nàng.

Chàng chỉ ậm ừ cho qua bữa tiệc đêm nay, sau đó mạnh ai đi đường nấy, thế là xong.

Đường Thế Dân nghĩ như vậy.

Đường Thế Dân ngồi nhìn Hồng Tiểu Ngọc mà ngơ ngẩn chưa gặp một món thức ăn nào cả.

Hồng Tiểu Ngọc cười bảo:

- Sao Đường thiếu huynh không chịu ăn đi, chẳng lẽ gọi thức ăn rồi bây giờ bỏ cho nguội lạnh hay sao?

Đường Thế Dân cực chẳng đã phải gấp thức ăn bỏ vào miệng nhai rồi cùng nhắm rượu với Hồng Tiểu Ngọc.

Hồng Tiểu Ngọc vừa ăn vừa trò chuyện tự nhiên lại tũm tĩm miệng cười chứ không e dè chi hết.

Trong khi đó, bên kia bàn gần đấy có vài người ngồi ăn uống quá chén la hét om sòm làm chát cả tai mọi người.

Hồng Tiểu Ngọc nhìn qua cau cặp lông mày thu nguyệt lại, rồi gơ tay ngoắc tên tiểu nhị chạy lại.

Tên tiểu nhị chạy tới trước mặt Hồng Tiểu Ngọc đứng vòng tay thi lễ trông rất là cung kính.

Gã lễ phép:

- Thưa tiểu thư gọi tại hạ có chuyện gì dạy bảo hay không?

Hồng Tiểu Ngọc nói:

- Ta sợ những tiếng ồn ào khó chịu lắm, vậy người hãy bảo bọn họ dọn đi chỗ khác để ta yên tĩnh trong giây lát.

Tên tiểu nhị hết sức cung kính:

- Thưa tiểu thư, tại hạ xin tuân lệnh.

Rồi gã bước lại gần bên kê miệng nói nhỏ với đám thực khách đã quá chén kia. Lại thay đám thực khách này sau khi nhìn qua Hồng Tiểu Ngọc một cái, rồi tất cả tỉnh rượu hẳn đi. Họ đi theo gã tiểu nhị dọn qua bàn khác, và không còn la lối om sòm như trước nữa.

Cho đến bây giờ Đường Thế Dân mới hiểu rõ mọi việc.

Chàng nhú cặp lông mày kiếm nghĩ thầm:

- Nào ngờ ả thiếu nữ áo hồng này lại oai thế dường đó, chắc chắn ả là con gái của Hồng giáo chủ rồi.

Đường Thế Dân chợt nhớ tới đêm trăng hôm nọ tại Phụng Hoàng Trang hai gã Triệu Thế Huy và Lý Tử Ngang vì giành nhau thiếu nữ áo hồng này mà suýt giết lẫn nhau, lòng chàng thâm khinh bọn thiếu niên hèn hạ.

Hai gã thật là những tên đàn ông háo sắc đàn độn vô cùng.

Còn lúc này thiếu nữ áo hồng đối với Trương Trọng Mưu dùng những lời khinh thị, oai vệ đó nói với gã, mà gã cũng chẳng dám trả lời nàng một câu nào lại còn riu ríu tháo lui, đủ biết ả này danh vọng tốt đỉnh trong thiên hạ rồi.

Bất giác Đường Thế Dân cau mày lại lấy làm khó chịu vô cùng, vì nay chính chàng đã phải đối diện với cô gái kiêu căng đài các này.

Hồng Tiểu Ngọc bung ly rượu lên cười bảo:

- Đường thiếu huynh chớ có cau mày nghĩ ngợi làm gì. Hiện giờ chúng ta hãy uống rượu với nhau, rồi còn phải lo công việc nữa.

Trong lòng Đường Thế Dân bất giác rung động lên, thừa cơ hội đó chàng hỏi nàng:

- Tại sao tiểu thư biết tại hạ đang đi làm công việc?

Hồng Tiểu Ngọc cười tủm tỉm:

- Tiểu muội đâu có biết, chuyện này từ nơi cửa miệng của Đường thiếu huynh nói ra đấy chứ.

Đường Thế Dân thấy miệng lưỡi cô gái áo hồng tài tình như thế biết không thể nói gì được, chợt thở dài cúi đầu bưng ly rượu lên uống.

Hai người im lặng một lúc.

Hồng Tiểu Ngọc lên tiếng trước phá tan bầu không khí lạnh nhạt từ nãy giờ:

- Đường thiếu huynh, do đâu đối với tiểu muội huynh quá lãnh đạm như thế, một lời cũng chẳng nói ra?

Đường Thế Dân hỏi vặn lại:

- Còn Hồng thiếu thư, do đâu tiểu thư lại nhiệt tình đối với tại hạ như thế.

Hồng Tiểu Ngọc đáp:

- Đây chỉ là tại cái thiên tính trời ban cho tiểu muội.

Đường Thế Dân lạnh lùng:

- Vậy thì đây cũng là do bẩm sinh trời đã ban cho tại hạ, tiểu thư còn hỏi làm chi nữa.

Tưởng đâu sau câu trả lời này Hồng Tiểu Ngọc lấy làm khó chịu, nổi giận với Đường Thế Dân.

Nhưng không thế, trái lại Hồng Tiểu Ngọc còn tủm tỉm nụ cười xinh đẹp mê hồn nói:

- Thật là huyền diệu. Từ nãy tiểu muội cứ ngỡ đâu Đường thiếu huynh lòng gan dạ sắt không bao giờ rung chuyển trước bất cứ cảnh ngộ nào, ai ngờ hiền huynh cũng hào phóng như những chàng công tử thượng lưu đa tình khác. Tiểu muội và hiền huynh như thế mới là thích hợp.

Lời nói của Hồng Tiểu Ngọc có dụng ý sâu xa, nên sau đó nàng buông chuỗi cười lãnh lút.

Đường Thế Dân không đáp câu nói này, cũng chẳng có phản ứng chỉ quay nhìn đi nơi khác.

Hồng Tiểu Ngọc dứt cười, hỏi:

- Đường thiếu huynh chẳng lẽ không có một chút tình cảm nào với tiểu muội chẳng?

Đường Thế Dân nhìn lại:

- Điều này tại hạ chưa có thể trả lời Hồng tiểu thư được.

Hồng Tiểu Ngọc vụt lạnh lùng:

- Muội cũng cần nói rõ cho Đường thiếu huynh biết, tình tình muội từ thừa bề, bất cứ vật gì muội không thích dù sấm sét đầy trời muội cũng nhất định vứt đi, còn nếu muội thích một vật gì chắc chắn muội phải chiếm cho bằng được mới chịu thôi.

Những lời Hồng Tiểu Ngọc vừa thốt ám chỉ như thế nào Đường Thế Dân không cần nghĩ ngợi cũng đã hiểu rõ ràng rồi. Song chàng lại cười nhạt:

- Hồng tiểu thư đang muốn tìm một món đồ chơi đấy chẳng?

Hồng Tiểu Ngọc cười theo:

- Đó là thuở bé, còn bây giờ thì khác, nhưng cái tính trời sinh của tiểu muội xưa nay vẫn vậy thôi.

Đường Thế Dân bật cười:

- Cái ý tứ so sánh đó thấy cũng hay hay chứ.

Hồng Tiểu Ngọc tiếp:

- Có điều Đường thiếu huynh đừng bảo rằng muội đem chuyện kia ra so sánh chuyện nọ, mà muội chỉ muốn dùng chuyện xưa để phản chiếu rõ ràng tâm trạng của muội cho huynh biết. Nếu việc gì muội muốn rồi thì dù chết cũng chẳng từ nan mà không đạt thành.

Đường Thế Dân vẫn cười:

- Những lời của tiểu thư rất chí lý, song tại hạ chỉ tiếc là con người không giống như món đồ chơi, chỉ tại con người có máu huyết, có linh tính và cảm nghĩ riêng tư.

Hồng Tiểu Ngọc bình tĩnh như thường:

- Đường thiếu huynh, hiện giờ huynh muốn nói gì thì nói, bảo gì thì bảo muội không hề cãi lại huynh đâu, con đường muội muội cứ đi, nào quản có bao nhiêu chướng ngại quanh mình.

Một thiếu nữ đài các kiêu căng như Hồng Tiểu Ngọc, mà nay lại chịu khuất phục trước Đường Thế Dân, thay đổi cả tính tình khiến cho bất cứ ai cũng phải khích động bồi hồi.

Chỉ tiếc vì hiện tại trong lòng của Đường Thế Dân chất chứa bao nhiêu thù hận, chua chát, đắng cay nên chàng không còn lưu tâm đến tâm tình của Hồng Tiểu Ngọc nữa.

Đường Thế Dân nghĩ:

- Nếu cô gái áo hồng này chính là Tiểu Tú Tử, hôn thê của ta thì thật là điểm phúc vô cùng.

Song chàng lại nhớ lại Tiểu Tú Tử đã bỏ mạng từ lâu rồi, xương cốt nàng đã hóa thành tro bụi nay chỉ còn lại một sự thù hận và bi thương náo nức trong lòng chàng mà thôi.

Chàng phải báo thù cho vị hôn thê để hương hồn nàng được ngậm cười nơi chín suối.

Nay chàng không thể còn một trái tim yêu đối với Hồng Tiểu Ngọc được nữa dù cũng có chút tình cảm đối với nàng.

Bây giờ Đường Thế Dân thấy thời giờ đã tới, còn phải hành động theo sứ mạng mà chàng đã nhận lãnh trong tòa Phong Bảo.

Chàng uống cạn ly rượu rồi gọi gã tiểu nhị:

- Hãy tính tiền cho ta.

Tiểu nhị từ đằng kia nghe Đường Thế Dân gọi liền mau chân chạy tới vòng tay thi lễ hết sức là cung kính:

- Nhị vị đã dùng xong rồi à?

Đường Thế Dân đáp:

- Xong rồi. Người hãy tính tiền cho ta trả.

Hồng Tiểu Ngọc cười như đóa hoa xinh:

- Gã không dám tính tiền của Đường thiếu huynh đâu mà bảo.

Gã tiểu nhị xá dài:

- Đúng vậy, thưa thiếu hiệp, nay tiểu thư đã tính trước hết rồi.

Đường Thế Dân hơi sững sốt, nhưng vốn đã biết Hồng Tiểu Ngọc có uy thế trong địa phương này nên làm thinh.

Chàng không thể kéo dài thêm thời giờ nữa, liền nói với Hồng Tiểu Ngọc:

- Xin đa tạ tiểu thư trong bữa cơm này, nay tại hạ xin cáo từ tiểu thư.

Hồng Tiểu Ngọc tươi cười:

- Tiểu muội không cần Đường thiếu huynh cảm ơn làm gì, lần sau thiếu huynh đãi trả lại cho tiểu muội là tốt nhất.

Đường Thế Dân tuy không nói ra bằng lời nhưng trong lòng chàng thâm nhủ:

- Giữa ta và nàng là hai thái cực, gặp nhau đây có lẽ rồi chẳng bao giờ gặp lại nữa, làm sao có chuyện ta đãi cơm nàng.

Sau đó Đường Thế Dân ra ngoài chào Hồng Tiểu Ngọc rồi thì hai người chia tay nhau.

Chàng tiến thẳng tới căn nhà của viên hành pháp...

oOo

Trong thị trấn này vào canh một thì nhiều người buôn bán tấp nập bày ra, so với cảnh ban ngày cũng chẳng kém phần náo nhiệt.

Nơi một ngõ tối tăm không đèn đuốc, chợt một người áo trắng xuất hiện. Đó chính là Đường Thế Dân.

Chàng tìm thấy nhà vị chấp pháp năm xưa của tòa Phong Bảo để điều tra vụ án mạng vừa xảy ra.

Cứ theo lời chỉ dẫn của Dư Đình Tân thì căn nhà của Châu Côn, lão hành pháp cũ rất dễ tìm.

Không bao lâu Đường Thế Dân đã đến nơi.

Do một khe hở cánh cửa Đường Thế Dân ghé mắt nhìn vào trong nhà tối om.

Vì trời tối quá nên chàng không thấy món vật gì cả, hơn nữa nhà lại có bức tường che phía ngoài khó mà nhìn vào tận phía trong.

Đường Thế Dân gõ cửa gọi:

- Nhà có ai không?

Gọi như thế mấy lần vẫn chưa nghe có tiếng trả lời chi hết.

Đường Thế Dân gọi liên tiếp hơn mười lượt cũng chẳng nghe phản ứng từ phía trong.

Chàng lầm bầm:

- Lạ thật, lẽ nào lão Châu Côn không có nhà. Giờ chàng xông pha vào trong nhà lão ta chẳng?

Đường Thế Dân lại nhớ lời Du Đĩnh Tân dặn dò, hãy ở ngoài gọi tức khặc lão họ Châu sẽ ra tiếp đón.

Bởi vì quanh năm suốt tháng lão ta chỉ ở trong nhà chẳng đi đâu cả.

Một ý niệm khác hiện đến với chàng.

Hay là Châu Côn đã nhúng tay vào vụ máu kia nên đã bỏ nhà đi trốn biệt rồi chẳng.

Cũng có thể lắm chứ chẳng phải không.

Vậy thì chàng cũng nên mạo hiểm tiến vào trong xem tình hình thế nào, nếu đứng ở đây chừu mãi biết bao giờ.

Thầm nghĩ như thế xong, Đường Thế Dân phóng mình lên bực tường cao rồi nhảy xuống đất.

Chàng quét mắt nhìn qua một lượt định hướng rồi tiến thẳng vào trong nhà.

Trong nhà trình bày rất thô sơ, đơn giản, cánh cửa mở ra có thể thấy đồ vật bên trong.

Một ngọn đèn tỏa ánh sáng mờ mờ rọi ra.

Đường Thế Dân bước tới trước cánh cửa gọi to:

- Châu tiền bối có ở nhà không, tại hạ Đường Thế Dân xin vào bái kiến.

Gọi mãi cũng chẳng nghe tiếng phản ứng gì.

Trong nhà vắng lặng như tờ.

Bầu không khí trầm lặng khác thường.

Cho tới bây giờ Đường Thế Dân đoán được đây là một gian nhà bỏ trống không có người ở.

Đương nhiên là chàng không thể nào tháo lui được, phải vào trong khám phá xem tình hình thế nào.

Linh giác cho chàng biết trước có chuyện xảy ra trong căn nhà lạnh lùng này.

Đường Thế Dân vận công đề phòng, thính lực cũng được vận đến mức cực độ tinh vi rồi tiến vào trong gian nhà.

Chàng vừa tới ngưỡng cửa cất mắt lên nhìn bất giác thần tình khẩn trương cực độ.

Mồm chàng há hốc định la lên, vì trên ngưỡng cửa có một mũi quai khí cắm ngập trên đó.

Mũi quai khí này giống như mũi quai khí trước căn phòng của lão chấp pháp của tòa Phong Bảo.

Toàn thân của Đường Thế Dân toát đầm cả mồ hôi, chuyện gì xảy ra chàng đã đoán biết rồi.

Đường Thế Dân cố lấy sự bình tĩnh như thường, sao đó thò tay rút mũi quai khí trên ngưỡng cửa

Chàng đưa lên nhìn thì thấy có đề số bốn, lại có ghi thêm hai chữ "Châu Côn" nữa.

Trên mũi quai khí kia lại dính vết máu khô vừa chẳng bao lâu.

Không cần nghĩ ngợi thêm Đường Thế Dân hiểu rõ vận mạng của lão Châu Côn như thế nào rồi.

Nay thì sự hoài nghi về lão Châu Côn trọng vụ huyết án tại Phong Bảo hoàn toàn tiêu tan trong lòng của Đường Thế Dân.

Chàng đứng lặng người đi một chập khá lâu.

Sau đó Đường Thế Dân đẩy cửa thì chàng ngửi thấy một mùi máu thịt hôi tanh khó tả.

Chợt nhận ra một cái tử thi nằm giữa nhà, không cần nghĩ Đường Thế Dân cũng rõ đó là lão Châu Côn rồi.

Chàng ngơ ngẩn cả người, bàng hoàng mãi chưa biết phải hành động như thế nào cho đúng.

Thình lình trong giờ phút đó, có hai chiếc bóng từ ngoài phóng tới đứng trước cánh cửa căn nhà.

Đường Thế Dân giật mình quay lại nhìn coi thì thấy đó là Dư Đỉnh Tân và vị Tổng Giáo Luyện của tòa Phong Bảo Hồ Đại Minh.

Sau khi đứng trên mặt đất rồi, Dư Đỉnh Tân hỏi vọng vào:

- Đường hiền đệ, chuyện gì vậy?

Giọng nói của Đường Thế Dân khích động:

- Lão Hành Pháp Châu Côn bị bọn họ liệt kê vào số bốn.

Hai người chọt à lên một lượt.

Hồ Đại Minh tiến vào trước nhất, hấn lấy cái bụi nhùi đánh lửa đốt cháy sáng rực lên.

Bây giờ trong nhà trông thấy thật rõ ràng mọi sự vật.

Một cảnh tượng khủng khiếp, hiện ra trước mắt hai người.

Tử thi kia quần áo đàng hoàng, nằm ngửa dưới đất, đầu nghèo bên trái, mình đầy máu me.

Nơi vết thương trí mạng cũng chính là nơi cổ họng y như lão hành pháp tòa Phong Bảo vậy.

Coi kỹ lại thì máu tử thi chưa đông đặc, hình như chết chưa hơn một giờ. Hiển nhiên hung thủ chỉ tới trước Đường Thế Dân và bọn Dư Đỉnh Tân chẳng bao lâu.

Ba người cùng nhìn lên vách, mấy chữ máu đập vào mắt họ: Đại Hành Quyết!

Cũng lại cái danh từ khủng bố thần bí máu tanh kia.

Cái tên khủng khiếp này là ai?

Trước hạ sát lão Mẫn Tam, giờ lại giết luôn lão Châu Côn, tên Đại Hành Quyết đã có mối thù gì?

Có điều hai người táng mạng đây đều là người của tòa Phong Bảo. Một Bảo tên tuổi lừng lẫy chốn giang hồ.

Hung thủ thách thức Bảo Chủ tòa Phong Bảo chẳng?

Bất giác nói giọng trong niềm khích động:

- hai người đã chết trong tay Đại Hành Quyết, vậy người thứ ba sắp tới là ai đây?

Lúc bấy giờ Đường Thế Dân trao vật quái khí lại cho Dư Đỉnh Tân.

Dư Đỉnh Tân cầm lấy món vật khủng bố máu tanh đó, xem xong cất tiếng run run nói:

- Sự tình xảy ra thật đáng sợ, không thể nào tưởng tượng được.

Ba người trầm lặng một chập rất lâu trong bầu không khí khủng bố trộn lẫn sự huyền bí vô cùng.

Phong Bảo vốn là một đại Bảo đứng vào địa vị Tứ Bá Võ Lâm nơi phương bắc này mà lại bị gây thương tổn đến những nhân vật quan trọng trong Bảo thật là chuyện phi thường.

Đại Hành Quyết là ai? Nhân vật thần quái kia mặt mũi ra sao, có mối ân cừ gì cùng Phong Bảo, lại thi hành độc thủ đối với người trong Bảo một cách hải hùng đường đó.

Điều này khiến cho ai ai nghĩ tới cũng phải rùng mình ghê sợ mà không sao dự đoán nổi.

Bọn Dư Đỉnh Tân lặng lẽ một hồi, không thốt ra một lời nào cả.

Bí mật bao trùm.

Ba người mỗi người theo đuổi một ý tưởng riêng biệt nhưng cùng chung hành tung thần quái của Đại Hành Quyết.

Chợt nhãn quang của Hồ Đại Minh từ từ dời lại quét nhìn trên gương mặt đẹp tuyệt thế, nhưng lạnh lùng như tuyết sương của Đường Thế Dân.

Trong mắt của Hồ Đại Minh tia ánh sáng hoài nghi về gã thiếu niên lạ mặt từ xa tới này.

Bởi vì xảy ra cùng một lúc hai vụ huyết án bí mật dị kỳ.

Hai vụ án này xảy ra đúng lúc Đường Thế Dân xâm nhập vào trong tòa Phong Bảo không mấy ngày.

Và trong thời gian thật ngắn đã có tới hai nhân vật trong Phong Bảo bị sát hại.

Làm sao người của Phong Bảo như Hồ Đại Minh không hoài nghi Đường Thế Dân cho được.

Dư Đỉnh Tân thấy vậy biết Hồ Đại Minh đã phát sinh nghi ngờ Đường Thế Dân nên lên tiếng:

Đường hiền đệ, hung thủ đã động thủ trước chúng ta chỉ một bước, chớ có nghĩ ngợi thêm chi cho nhiều nữa. Điều ta cần biết sau khi tới trấn Trần Lưu này hiền đệ nghĩ ngợi chốn nào?

Nghe Dư Đỉnh Tân hỏi như vậy, Đường Thế Dân hiểu ngay mình đã bị họ nghi ngờ thật rồi.

Song trong lòng chàng rất là trong sạch nên chẳng có một chút gì lấy làm khó chịu cả.

Chàng thần nhiên đáp:

- Sau khi tới thị trấn Trần Lưu này rồi, tại hạ tới tửu quán Trạng Nguyên dùng cơm, rồi sau đó mới đến nhà lão Châu Côn mới phát giác ra sự tình như thế.

Đường Thế Dân chỉ nói dùng cơm chứ không nói dùng với ai cả, chàng không muốn kẻ khác bị liên can.

Đương nhiên cũng do sự ngập ngừng của chàng trong khi nói mà họ càng thêm nghi ngờ.

Dư Đỉnh Tân chỉ gật đầu mà không nói.

Hồ Đại Minh hỏi:

- Hiện giờ chúng ta phải làm thế nào?

Dư Đỉnh Tân đáp:

- Lão Châu Côn dù sao cũng là nguyên hành pháp của Phong Bảo. Nay lại bị giết trong căn nhà này chẳng một ai thân thiết cả thì hiển nhiên chuyện tống táng lão chúng ta phải đứng ra đảm nhận. Vậy thì Hồ tổng giáo luyện và Đường hiền đệ hãy trở về Phong Bảo bẩm hộ lại cùng giáo chủ câu chuyện vừa xảy ra tại căn nhà này đừng bỏ sót một chi tiết nào cả. Còn tề chúc thì tình nguyện lưu lại nơi đây lo chuyện chôn cất lão Châu Côn đồng thời nghe ngóng coi tình hình thế nào, sau đó sẽ trở về Bảo sau.

Đường Thế Dân lúng túng:

- Dư tổng quản, nay tiểu đệ cũng phải quay trở về Phong Bảo nữa hay sao?

Dư Đỉnh Tân gật đầu:

- Đúng như vậy. Cứ như tình thế này thì Đường hiền đệ cũng nên trở về Phong Bảo một phen.

Người thông minh khi nhận ra lời nói của Dư Đỉnh Tân tất phải hiểu đã có cái hàm nghĩa riêng rồi.

Chính thật Đường Thế Dân đang bị họ hoài nghi dính líu vào trong vụ huyết sát thảm khốc và bí mật này.

Một thiếu niên thông minh như Đường Thế Dân lẽ nào không hiểu ý nghĩa sâu xa đó.

Chàng cười cay đắng:

- Vậy thì được, tại hạ xin đi theo Hồ đại nhân trở về Phong Bảo. Nhưng chẳng biết đến bao giờ khởi hành?

Trầm ngâm nghĩ ngợi một chập, Dư Đỉnh Tân đưa cặp mắt sáng ngời nhìn Đường Thế Dân:

- Chúng ta hãy cùng ngồi lại bàn chuyện với nhau đến sáng mai Đường hiền đệ trở về Phong Bảo cũng chẳng muộn gì.

Ba người vừa kịp ngồi xuống thì chuyện cũng vừa xảy ra.

Phía ngoài kia chợt có tiếng gõ cửa cộc cộc, tiếp đó lại còn có nhiều tiếng xôn xao nữa.

Bọn Dư Đỉnh Tân đều là những cao thủ nổi tiếng trong chốn võ lâm, nhưng trong hoàn cảnh hiện thời cũng như con chim bị nã, thấy cần câu cũng phải giật mình.

Ba người đưa mắt nhìn nhau một cái như dò xét ý định giữa nhau.

Đường Thế Dân nói:

- Hãy ra coi chuyện gì đã.

Chàng đứng lên trước, Dư Đỉnh Tân và Hồ Đại Minh đứng theo sau. Ba người cùng đưa mắt nhìn ra xem thử chuyện gì.

Bất giác bọn họ cùng rúng động cả lên.

Trước cửa đã trông thấy một người đàn ông vạm vỡ mình trần trùng trực vai khiêng một chiếc quan tài sơn đỏ.

Phía sau có mấy cái lồng đèn, đề chữ phu khá to, sau nữa lại có hai lão thầy chùa mang trống mõ bên mình.

Dư Đỉnh Tân cau mày hết sức lạ lùng trước câu chuyện xảy ra, nhưng lão chưa đoán được thế nào cả.

Lão Tổng Quản thốt giọng sang sảng:

- Chuyện gì đây?

Một người trong bọn khiêng quan tài sơn đỏ tiến tới trước mặt Dư Đỉnh Tân vòng tay:

- Các hạ có phải là chủ nhân trong gia đình này không?

Dư Đỉnh Tân gật đầu đáp đối:

- Đúng như vậy, có chuyện gì đây?

Người kia cười nói:

- Vậy thì quả đúng rồi. Chúng tôi là bạn thân của ông chủ tiệm hòm, được ông ta nhờ đến đây trao cái món này, đồng thời đi tìm hộ hai vị sư tụng niệm nữa, nay đã có đủ cả rồi, xin các hạ tiếp thu.

Câu chuyện có vẻ vô cùng bí mật khiến cho Dư Đỉnh Tân nhất thời sửng sốt cả người lên.

Hồ Đại Minh lạnh lùng:

- Ai bảo các vị tới đây?

Người kia nghe hỏi như thế lấy làm kinh dị trợn mắt nhìn Hồ Đại Minh một chặp mới nói:

- Lạ thay, đâu phải là một chuyện đùa giỡn, nếu không có người tới điều đình mua hòm và nhờ rước thầy tụng đám thì làm thế nào bọn tại hạ ra công nhọc sức đang đêm hôm tăm tối đến đây.

Những lời của gã kia làm cho cả bọn Dư Đỉnh Tân đỏ khốc đỏ cười đứng lặng cả người.

Dư Đỉnh Tân là người giàu kinh nghiệm hơn cả, nên mời bọn kia vào.

Người kia theo vào truyền cho đồng bọn đặt chiếc quan tài sơn đỏ nằm ngoài sân.

Vừa bước vào trong người kia kinh ngạc:

- Ô, sao mà không giống làm lễ tang nghi một chút nào cả vậy?

Dư Đỉnh Tân trở tay vào xác chết:

- Các hạ nhìn thử xem.

Người kia nhìn qua liềm hải hùng lên:

- Bị giết chết à? Quả thật tội nghiệp.

Dư Đỉnh Tân tiến lên trầm giọng:

- Ai bảo các vị tới đây xin cho biết rõ?

Người đàn ông trong bọn kia trợn mắt, há mồm như kinh dị một lúc thật lâu.

Sau đó hấn ngáp ngừng:

- Đây là câu chuyện gì? Tại sao lại... quái lạ như thế?

Dư Đỉnh Tân cười gượng:

- Xin chư vị chớ có ngạc nhiên gì cả. Thú thật là nạn nhân nằm chết kia chỉ là một kẻ cô độc, còn chúng ta đây là bạn thân của hắn, chuyện làm kia cũng có thể đó là hành động của những người bạn thân khác của hắn mà bọn chúng ta vừa đến không hề hay biết cũng không chừng. Vậy thì chư vị cũng nên nói rõ là ai đã tới gặp chư vị và nói với chư vị như thế nào để rồi chư vị khiêng cái quan đến đây, cùng rước thêm hai vị sư tăng nữa?

Người đàn ông ngẫm nghĩ một lúc đáp:

- Chuyện này thật là quái dị. Nay chúng tôi cũng xin thuật lại cho các hạ được rõ. Nguyên khi cửa hàng của chúng tôi vừa đóng lại thì thỉnh thoảng có người tới gọi, thương lượng với chúng tôi giá cả, đặt cổ quan tài trả tiền trước và cho địa chỉ này nhờ chúng tôi mang đến, lại còn rước hai vị sư tăng đây để tụng niệm cầu siêu cho vị nằm chết kia nữa. Chúng tôi là người buôn bán, lại được trả tiền sòng phẳng nên nhận lời khiêng cỗ áo quan và đón thầy đến đây, không ngờ lại gặp chuyện quái lạ kỳ dị như thế này.

Những lời nói của người đàn ông kia càng làm cho bọn Dư Đỉnh Tân kinh ngạc vô cùng.

Đây nếu không phải là hành động của nhân vật Đại Hạnh Quyết thì còn là ai nữa.

Xem thế đến nay hắn đã quá lộng hành chẳng còn coi ai ra gì nữa cả.

Dư Đỉnh Tân đưa mắt nhìn qua Đường Thế Dân và Hồ Đại Minh một cái như ngầm nói lưu tâm.

Sau đó hắn bảo người đàn ông:

- Ô, như thế đến nay câu chuyện đã rõ phần nào rồi. Bạn ta có nhiều người thân tới quý tiệm đặt hàng đây. Nhưng lúc người kia đến đặt hàng vào lúc nào các hạ có còn nhớ hay không?

Người đàn ông ngẫm nghĩ đáp:

- Người nọ vào cửa hàng chúng tôi đặt cổ quan tài cách đây chừng hơn một giờ, chỉ vì chúng tôi bận phải đi tìm sư tăng tụng niệm nên tới đây có hơi trễ nải một chút.

Một giờ trước khi án mạng xảy ra.

Có lẽ nào hung thủ đi dọn trước rồi mới tới đây hạ sát lão Châu Côn.

Vì theo tử thi thì nạn nhân chết cách đây không lâu, chưa tới một giờ bằng có là máu vẫn còn tươi chưa đông đặc lại.

Dư Đỉnh Tân lại hỏi:

- Các hạ, người đặt hàng kia đáng đáp ra thế nào?

Người đàn ông đáp liền:

- Tại hạ thấy đó là một ả đàn bà tu hành.

Hồ Đại Minh trợn mắt:

- Người đàn bà tu hành à?

Người đàn ông gật đầu:

- Đúng như vậy. Người đặt hàng kia là một ả đàn bà tu, có trả tiền cho tại hạ trước khi đem vật đó về đây.

Dư Đỉnh Tân nhíu cặp lông mày rậm lại:

- Các hạ có nhớ dáng bộ người đàn bà kia thế nào chẳng?

Ngẫm nghĩ một lúc người đàn ông đáp:

- Tại hạ không nhớ rõ gì về hình dung của người đàn bà kia, chỉ thấy ả là một người đàn bà bình thường trên đầu có đội một mảnh vải, còn gương mặt thì chỉ lộ nửa phần mà thôi. Ngoài ra chẳng còn nhớ gì nữa.

Dư Đỉnh Tân, Hồ Đại Minh và Đường Thế Dân đưa mắt nhìn lẫn nhau như dò hỏi người đàn bà kia là ai.

Quả là một ả đàn bà thần bí.

Song chẳng lẽ như thế người đàn bà thần bí có vẻ sư nữ kia lại là nhân vật khủng bố máu tanh.

Ả chính là nhân vật Đại Hành Quyết vừa làm chấn động trong chốn võ lâm từ hôm qua.

- o O o -